

Arrest

nr. 160 102 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat G. STEENBERGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in X, Pakistan. Uw familie leefde in conflict met Haji Zaman Ghamsharik en zijn familie. Hierdoor hebben jullie lange tijd in Pakistan gewoond. In de tijd van de taliban zijn jullie teruggekeerd naar Afghanistan. Wanneer de broer van X om het leven kwam werd de schuld in jullie schoenen geschoven. Drie van uw broers werden gearresteerd en ter dood veroordeeld. Nadat de Amerikanen Afghanistan binnenvielen werden uw broers vrijgelaten. Na hun vrijlating verhuisden jullie naar Punjab in Pakistan. Zeven jaar

later vluchtte Haji Zaman naar Pakistan omwille van problemen met de overheid. Hierop verhuisden jullie opnieuw naar Afghanistan. U woonde in het Khogyani district in de provincie Nangarhar. Uw familie had ook een huis in Jalalabad waar u af en toe verbleef. De familie van Haji Zaman had valse informatie verspreid over jullie en de overheid verteld dat jullie schuldig waren aan ontvoering en drugssmokkel. De overheid wilde jullie vervolgens arresteren en vermoorden. Jullie wilden jullie onschuld bewijzen en arresteerden de echte criminelen in de regio. U en al uw andere broers begonnen daarna te werken voor de Afghaanse Lokale Politie (ALP) die werd opgericht in Khogyani op dat moment. Een maand nadat u begon te werken voor de ALP werd u gebeld door de taliban en bedreigd vanwege uw werk voor de ALP. U veranderde van SIM-kaart waarna u niet meer gebeld werd. In de maand ramadan 2013 nam u deel aan een gevecht tegen de taliban. De overheid beloofde toen hulp te sturen om jullie te ondersteunen. Zij kwamen hun belofte echter niet na. Na anderhalf jaar voor de ALP te hebben gewerkt bent u gestopt. U verbleef vervolgens nog drie of vier maanden thuis waarna u en uw halfbroer K(...) N(...) (CGVS (...), DVZ (...)) in januari 2015 het land verlieten. Op 26 januari 2015 kwam u in België aan. Op 27 januari 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een badge en een certificaat van de ALP neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteitsgegevens namelijk over uw geboorteplaats en datum. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn in het dorp Zawa in Khogyani in de Afghaanse provincie Nangarhar (DVZ, p. 1). Op het CGVS zegt u dan weer dat u geboren bent in Peshawar, Pakistan. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde minderjarig te zijn moest u na confrontatie met de resultaten van een leeftijdstest toegeven 22 jaar oud te zijn (CGVS, p. 2). Daar op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag mogen de asielinstanties van hem correcte verklaringen verwachten met betrekking tot zijn identiteit. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in dit verband zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Inzake uw beweringen met betrekking de vete tussen uw familie en de clan van Haji Zaman Ghamsharik moet worden gesteld dat de Commissaris-generaal hierover in hoofde van uw broer concludeerde dat er geen geloof kon worden gehecht aan diens beweringen en hem op basis van deze feiten bijgevolg de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. De Commissaris-generaal kwam tot deze conclusie op basis van volgende elementen:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst verklaart u dat uw familie gedurende tien jaar een vete had met Haji Zaman Ghamsharik, de halfbroer van uw vader, en zijn familie waardoor jullie naar Pakistan vluchtten (CGVS, p. 3). Uw verklaringen hierover zijn echter incoherent en zeer vaag waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt u eerst dat jullie na de dood van Haji Zaman terugkeerden naar Afghanistan (CGVS, p. 3). U weigert echter nog maar een schatting te maken van uw leeftijd waarop u dan terugkeerde met uw familie naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Dit is zeer merkwaardig gezien u al ongeveer zeventien jaar zou moeten geweest zijn wanneer Haji Zaman overleed – in 2010 terwijl u beweert geboren te zijn in 1993 – en dan ook verwacht kan worden dat u dit enigszins in zekere mate weet weer te geven. Wanneer u dan gevraagd wordt hoelang na zijn dood jullie terugkeerden wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat Haji Zaman op dat moment in Pakistan woonde en jullie in Afghanistan (CGVS, p. 4). Niet alleen is een dergelijk significante wijziging in uw verklaringen op zich reeds zeer twijfelachtig, bovendien is Haji Zaman in Khogyani – uw eigen district – omgekomen en niet in Pakistan. Wanneer u dan gevraagd wordt om deze wijziging te verklaren zegt u opnieuw dat hij in Afghanistan was wanneer hij overleed (CGVS, p. 4). U wordt dan gevraagd of jullie in Pakistan woonden op dat moment – u laat na uit eigen beweging volledige of correcte verklaringen te geven – waarop u dan plotseling opnieuw uw verklaringen – van eerder in het gehoor – wijzigt en zegt dat jullie al voor zijn dood naar Afghanistan waren verhuisd. Bovendien weigert u opnieuw nog maar een schatting te geven van hoelang voor zijn dood jullie dan waren teruggekeerd naar Afghanistan, zelfs wanneer u gevraagd wordt of het weken, maanden, jaren of een decennium was (CGVS, p. 4). Uw verklaring voor dit opmerkelijke gebrek aan kennis – eerst zegt u dat u nog maar een kind was dan zegt u plots weer dat het maar een paar maanden voor zijn dood was – zijn allesbehalve consistent en dragen alleen maar verder bij aan de ongelooftwaardigheid van uw beweerde familievete met Haji Zaman (CGVS, p. 4 en 5).

U wordt dan gevraagd waarom jullie terugkeerden naar Afghanistan – en zelfs naar de provincie en het district waar hij verbleef – gezien jullie net uit angst voor Haji Zaman waren gevlucht naar Pakistan maar u zegt louter dat hij een machtig en rijk man was en dat jullie zich voor hem verstopten (CGVS, p. 5). Opnieuw wordt u dan gevraagd waarom jullie dan voor zijn dood al waren teruggekeerd naar Nangarhar – en zelfs op regelmatige basis heen en weer reisden tussen Nangarhar en Pakistan – maar opnieuw kan u louter zeggen dat jullie thuis bleven op een plaats die hij niet kende, wat dan ook niet weet te overtuigen, zeker gezien u uiteindelijk gewoon in uw geboortedorp woonde (CGVS, p. 5).

Verder dient opgemerkt te worden dat u maar weinig nauwkeurig weet weer te geven wanneer Haji Zaman dan zou gestorven zijn. Tot drie keer toe zegt u dat hij twee tot tweeënhalf jaar geleden zou zijn gestorven. U kan het jaar van zijn overlijden niet meegeven (CGVS, p. 4, 6 en 7). Uit informatie blijkt echter dat Haji Zaman al in februari 2010 – bijna vijfenhalf jaar geleden – is overleden.

U zegt ook nog dat u niet weet hoeveel ooms en tantes van moederskant u heeft omdat u nooit contact met die kant van de familie had vanwege jullie conflict met Haji Zaman (CGVS, p. 10). Ook hier legt u inconsistente verklaringen over af. Zo zegt u eerst dat zij zelf geen contact meer met jullie wilden uit angst voor Haji Zaman. Wanneer dan echter gepeild wordt naar het contact tussen uw moeder en haar broers en zussen na de dood van Haji Zaman wijzigt u uw verklaringen en zegt u plots dat jullie het waren geen contact met hen wilden omdat ze jullie niet zouden hebben gesteund in deze ruzie met Haji Zaman (CGVS, p. 10).

Gezien uw vage, inconsistente en incorrecte verklaringen over deze familievete met Haji Zaman kan hier geen geloof aan worden gehecht.”

Gezien de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van uw broer in verband met de problemen die jullie familie met de clan van Haji Zaman kenden kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen in dit verband en kan er op basis van deze beweringen in uw hoofde niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van jullie beweringen aangaande de problemen van uw familie met Haji Zaman wordt bijkomend ondergraven door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw halfbroer. Zo verklaarde hij dat na de dood van de zoon van Haji Zaman heel uw familie gearresteerd werd en dat twee van uw broers vervolgens ter dood veroordeeld werden. Jullie zouden vervolgens door de taliban zijn vrijgelaten voor de inval van de Amerikanen. Jullie zouden dan eveneens voor de Amerikaanse invasie opnieuw naar Pakistan zijn gevlucht (CGVS 15/10732, p. 5). Uw verklaringen verschillen op verschillende punten van deze van uw halfbroer. Zo zegt u dat de broer van Haji Zaman was omgekomen in plaats van zijn zoon. U verklaart tevens dat uw drie broers werden gearresteerd en ter dood veroordeeld terwijl uw halfbroer verklaarde dat heel de familie werd gearresteerd en twee van uw broers ter dood werden veroordeeld. Ook zegt u dat jullie na de inval van de Amerikanen werden vrijgelaten terwijl hij verklaarde dat jullie voor de inval van de Amerikanen werden vrijgelaten en eveneens ervoor nog naar Pakistan waren verhuisd (CGVS, p. 3).

Er is nog een element in uw verklaringen dat de geloofwaardigheid van uw beweerde familievete met Haji Zaman aantast. Zo zegt u dat er uiteindelijk een compromis werd gemaakt tussen beide families en dat er uiteindelijk, na een conflict van meer dan een decennium, vrede werd gesloten (CGVS, p. 9). U blijkt echter geen enkel idee te hebben hoe dit compromis tot stand kwam. Wanneer u gevraagd wordt dit uit te leggen kan u louter zeggen dat sommige ouderen van andere provincies kwamen voor een vergadering en dat er op het einde een compromis was (CGVS, p. 9). Opnieuw wordt u gevraagd uit te leggen op basis waarvan beide families uiteindelijk verzoend werden maar opnieuw kan u geen concrete informatie geven en kan u slechts meegeven dat er ouderen van Kandahar kwamen en zeiden dat jullie een compromis moesten sluiten (CGVS, p. 10). Nogmaals wordt u gevraagd uit te leggen wat dit compromis dan wel was maar opnieuw kan u deze vraag niet concreet beantwoorden (CGVS, p. 10). De vraag wordt nogmaals herhaald maar u blijft nog steeds op de vlakte en zegt louter dat uw familie elke dag sterker werd en dat zij dan zouden hebben gedacht dat het beter was een compromis te sluiten (CGVS, p. 10). Van een persoon die beweert gedurende meer dan een decennium in een familievete verwickeld geweest te zijn met de krigsheer Haji Zaman en zijn familie en waardoor hij zich verplicht zag naar Pakistan te vluchten, waar hij vervolgens een groot deel van zijn leven doorbracht, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enigszins concrete informatie weet te geven over het compromis waarmee uiteindelijk vrede werd gesloten.

Naast de gevolgen van de familievete stelt u eveneens een vrees te koesteren als gevolg van uw activiteiten bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Ook aan uw verklaringen hierover kan echter geen geloof worden gehecht. U legt wat dit betreft immers twijfelachtige verklaringen af over de reden waarom u zou hebben besloten zich bij de ALP aan te sluiten. Wanneer u gevraagd wordt waarom u plots besloot om zich aan te sluiten bij de ALP verwijst u naar het incident waarbij uw familie verschillende criminelen uit de regio heeft gearresteerd om jullie vrij te pleiten nadat jullie eerst zelf door de gouverneur van Nangarhar werden beschuldigd criminelen te zijn. De overheid en de buitenlandse

troepen waren vervolgens geïnteresseerd en vroegen jullie naar aanleiding van dit incident om de ALP in Khogyani op te starten (CGVS, p. 6, 8, 9 en 10). Uw verklaringen aangaande deze gebeurtenissen zijn echter niet coherent met die van uw halfbroer. Verwijzend naar het incident waarna jullie de criminelen in uw regio arresteerden om in een goed daglicht te komen bij de overheid verklaart u dat de overheid u en uw andere broers eerst wilden vermoorden (CGVS, p. 6). Op de expliciete vraag wie de overheid dan wilde vermoorden vermeldt u zichzelf en al uw broers (CGVS, p. 6). Op de vraag waarom de overheid jullie zou willen vermoorden zegt u verder dat jullie vijanden valse informatie hadden verspreid om jullie door de overheid te laten vermoorden (CGVS, p. 7). Dit staat in schril contrast met de verklaringen van uw halfbroer die louter vermeldt dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen uw oudste broer, Jan Mohammad (CGVS 15/10732, p. 10). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt uit te leggen wat u exact bedoelt met uw bewering dat ze jullie "wilderen laten doodschieten" zwakt u dit enigszins af en zegt u dat er een arrestatiebevel tegen jullie allemaal was uitgevaardigd maar dat de veiligheidsdiensten, in hun interne communicatie, zouden hebben gezegd dat, indien jullie zouden ontsnappen, ze jullie mochten doodschieten (CGVS, p. 7). Hoe dan ook is het opvallend dat uw broer het louter heeft over een arrestatiebevel tegen uw oudste broer terwijl u zegt dat er een arrestatiebevel tegen jullie allemaal was uitgevaardigd en dat u meermaals verklaart dat ze van plan zouden zijn geweest jullie te vermoorden.

Aangezien u met dit incident nog niet verklaard heeft waarom u persoonlijk besloot uw leven te wagen door zich aan te sluiten bij de ALP wordt u deze vraag nogmaals gesteld – gezien u al de jaren daarvoor niet moest werken en kon leven van het geld van uw familie – maar u kan opnieuw geen concrete informatie geven. U verwijst opnieuw louter naar het hierboven besproken incident en geeft geen enkele reden waarom u persoonlijk dan wel besloot voor een dergelijke gevaarlijke carrière te kiezen (CGVS, p. 8 en 9). U wordt opnieuw gevraagd uw persoonlijke reden te geven voor uw aansluiting bij de ALP waarop u dan zegt dat u – en uw broers – bij de ALP gingen vanwege die familievete met Haji Zaman (CGVS, p. 9). Ook wanneer u daarna expliciet gevraagd wordt of u vanwege deze familievete bij de ALP bent gegaan bevestigt u deze stelling (CGVS, p. 9). In het bovenstaande werd reeds besloten dat deze familievete niet aannemelijk is waardoor er dan ook twijfel rijst over uw aansluiting bij de ALP. Bovendien wijzigt u uw verklaringen later nog. Wanneer u gevraagd wordt op welke manier het nuttig zou zijn in het kader van deze familievete dat u en uw broers jullie leven zouden wagen in gevechten tegen de taliban ontwijkt u de vraag eerst volledig (CGVS, p. 9). Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u echter plotseling dat jullie gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de ALP door de overheid en de buitenlanders (CGVS, p. 9). Wanneer u daarop gevraagd wordt waarom jullie dan wel gedwongen zouden zijn om de ALP te vervoegen geeft u geen antwoord (CGVS, p. 9 en 10). Wanneer de vraag dan herhaald wordt zegt u louter dat zij zeiden dat jullie de regio representeerden en jullie verantwoordelijkheid moesten nemen, zonder deze "dwang" van de overheid en de buitenlanders concreet uit te leggen of verder nog enigszins duidelijk te maken waarom u persoonlijk besloot bij de ALP te gaan (CGVS, p. 10).

Uw verklaringen aangaande de aanleiding en de reden waarom u bij de ALP zou zijn gegaan zijn vaag, incoherent en strijdig met die van uw broer en ondermijnen uw lidmaatschap bij de ALP in ernstige mate.

Hoe dan ook kan u niet aannemelijk maken daadwerkelijk problemen te hebben gehad met de taliban omwille van uw werk bij de ALP. U zegt dat u een keer werd gebeld door de taliban een maand nadat u bij de ALP begonnen was en dat u vervolgens uw SIM-kaart veranderde waarna u geen enkel probleem meer heeft gekend tot aan uw vertrek meer dan anderhalf jaar later (CGVS, p. 6). Het is weinig aannemelijk dat u aanhaalt bedreigd te zijn geweest door de taliban vanwege uw werk bij de ALP maar dat zij hun pogingen al zouden hebben opgegeven meteen nadat u gewoon uw telefoonnummer zou hebben veranderd. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u geen concrete reden kan meegeven waarom u uiteindelijk uw land heeft verlaten. U werd bedreigd door de taliban een maand nadat u begon te werken voor de ALP. U bent sindsdien niet meer bedreigd geweest. U heeft nog ongeveer anderhalf jaar verder gewerkt voor de ALP en daarna nog drie tot vier maanden in Khogyani thuis gebleven. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dan plotseling uw land heeft verlaten ontwijkt u de vraag en zegt u dat u gestopt was met uw werk voor de ALP omdat de overheid hun belofte om steun te leveren tijdens een gevecht in 2013 niet zouden zijn nagekomen (CGVS, p. 11 en 12). U wordt erop gewezen dat dit geen antwoord op de vraag is en opnieuw gevraagd waarom u plotseling uw land verliet meer dan anderhalf jaar nadat u telefonisch werd bedreigd door de taliban maar opnieuw weigert u de vraag te beantwoorden en herhaalt u gestopt te zijn met uw werk omwille van het gebrek aan steun van de overheid (CGVS, p. 12). Ook wanneer u nogmaals wordt gevraagd waarom u uiteindelijk uw land verliet kan u geen concrete reden geven en zegt u louter dat u opgroeide in vijandschap en nooit vrijheid had. U voegt daar nog aan toe de taliban te vrezen, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 12). Het is zeer opvallend dat u geen concrete reden kan opgeven waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, wat vervolgens ernstig doet twifelen aan uw gegronde vrees voor vervolging indien u zou terugkeren.

Wat betreft uw beweerde profiel als lid van de lokale politie dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie in de ALP. Er dient opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om 'low level collaborators' – u was een gewoon lid en bekleedde geen specifiek hoge functie bij de ALP – te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Er kan dan ook -rekening houdend met uw verklaringen inzake uw persoonlijke omstandigheden die verder in deze beslissing werden uitgewerkt- aangenomen worden dat u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen om problemen met de taliban te vermijden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo verklaart u dat uw familie een eigen huis heeft in Jalalabad waar u zelf af en toe kwam en dat ook uw oudste broer in Jalalabad woont (CGVS, p. 4). Op de DVZ verklaarde u verder nog dat ook uw stiefmoeder en uw andere broers en zussen afwisselend in Khogyani en Jalalabad wonen (DVZ, p. 5 en 7). U verklaart tevens dat u altijd op de rijkdom van uw familie heeft kunnen leven zonder te werken en zegt u tevens dat uw familie elke dag machtiger wordt (CGVS, p. 10). Wanneer u dan gevraagd wordt of u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u louter naar de algemene situatie (CGVS, p. 12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel I, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en

kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4 In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteitsgegevens namelijk over uw geboorteplaats en datum. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn in het dorp Zawa in Khogyani in de Afghaanse provincie Nangarhar (DVZ, p. 1). Op het CGVS zegt u dan weer dat u geboren bent in Peshawar, Pakistan. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde minderjarig te zijn moest u (...) toegeven 22 jaar oud te zijn (CGVS, p. 2). Daar op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag mogen de asielinstanties van hem correcte verklaringen verwachten met betrekking tot zijn identiteit. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in dit verband zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Inzake uw beweringen met betrekking de vete tussen uw familie en de clan van Haji Zaman Ghamsharik moet worden gesteld dat de Commissaris-generaal hierover in hoofde van uw broer concludeerde dat er geen geloof kon worden gehecht aan diens beweringen en hem op basis van deze feiten bijgevolg de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. De Commissaris-generaal kwam tot deze conclusie op basis van volgende elementen:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst verklaart u dat uw familie gedurende tien jaar een vete had met Haji Zaman Ghamsharik, de halfbroer van uw vader, en zijn familie waardoor jullie naar Pakistan vluchtten (CGVS, p. 3). Uw verklaringen hierover zijn echter incoherent en zeer vaag waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt u eerst dat jullie na de dood van Haji Zaman terugkeerden naar Afghanistan (CGVS, p. 3). U weigert echter nog maar een schatting te maken van uw leeftijd waarop u dan terugkeerde met uw familie naar Afghanistan (CGVS, p. 3). Dit is zeer merkwaardig gezien u al ongeveer zeventien jaar zou moeten geweest zijn wanneer Haji Zaman overleed – in 2010 terwijl u beweert geboren te zijn in 1993 – en dan ook verwacht kan worden dat u dit enigszins in zekere mate weet weer te geven. Wanneer u dan gevraagd wordt hoelang na zijn dood jullie terugkeerden wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat Haji Zaman op dat moment in Pakistan woonde en jullie in Afghanistan (CGVS, p. 4). Niet alleen is een dergelijk significante wijziging in uw verklaringen op zich reeds zeer twijfelachtig, bovendien is Haji Zaman in Khogyani – uw eigen district – omgekomen en niet in Pakistan. Wanneer u dan gevraagd wordt om deze wijziging te verklaren zegt u opnieuw dat hij in Afghanistan was wanneer hij overleed (CGVS, p. 4). U wordt dan gevraagd of jullie in Pakistan woonden op dat moment – u laat na uit eigen beweging volledige of correcte verklaringen te geven – waarop u dan plotseling opnieuw uw verklaringen – van eerder in het gehoor – wijzigt en zegt dat jullie al voor zijn dood naar Afghanistan waren verhuisd. Bovendien weigert u opnieuw nog maar een schatting te geven van hoelang voor zijn dood jullie dan waren teruggekeerd naar Afghanistan, zelfs wanneer u gevraagd wordt of het weken, maanden, jaren of een decennium was (CGVS, p. 4). Uw verklaring voor dit opmerkelijke gebrek aan

kennis – eerst zegt u dat u nog maar een kind was dan zegt u plots weer dat het maar een paar maanden voor zijn dood was – zijn allesbehalve consistent en dragen alleen maar verder bij aan de ongeloofwaardigheid van uw beweerde familievete met Haji Zaman (CGVS, p. 4 en 5).

U wordt dan gevraagd waarom jullie terugkeerden naar Afghanistan – en zelfs naar de provincie en het district waar hij verbleef – gezien jullie net uit angst voor Haji Zaman waren gevlucht naar Pakistan maar u zegt louter dat hij een machtig en rijk man was en dat jullie zich voor hem verstopten (CGVS, p. 5). Opnieuw wordt u dan gevraagd waarom jullie dan voor zijn dood al waren teruggekeerd naar Nangarhar – en zelfs op regelmatige basis heen en weer reisden tussen Nangarhar en Paksitan – maar opnieuw kan u louter zeggen dat jullie thuis bleven op een plaats die hij niet kende, wat dan ook niet weet te overtuigen, zeker gezien u uiteindelijk gewoon in uw geboortedorp woonde (CGVS, p. 5).

Verder dient opgemerkt te worden dat u maar weinig nauwkeurig weet weer te geven wanneer Haji Zaman dan zou gestorven zijn. Tot drie keer toe zegt u dat hij twee tot tweeënhalf jaar geleden zou zijn gestorven. U kan het jaar van zijn overlijden niet meegeven (CGVS, p. 4, 6 en 7). Uit informatie blijkt echter dat Haji Zaman al in februari 2010 – bijna vijfenhalf jaar geleden – is overleden.

U zegt ook nog dat u niet weet hoeveel ooms en tantes van moederskant u heeft omdat u nooit contact met die kant van de familie had vanwege jullie conflict met Haji Zaman (CGVS, p. 10). Ook hier legt u inconsistente verklaringen over af. Zo zegt u eerst dat zij zelf geen contact meer met jullie wilden uit angst voor Haji Zaman. Wanneer dan echter gepeild wordt naar het contact tussen uw moeder en haar broers en zussen na de dood van Haji Zaman wijzigt u uw verklaringen en zegt u plots dat jullie het waren geen contact met hen wilden omdat ze jullie niet zouden hebben gesteund in deze ruzie met Haji Zaman (CGVS, p. 10).

Gezien uw vage, inconsistente en incorrecte verklaringen over deze familievete met Haji Zaman kan hier geen geloof aan worden gehecht."

Gezien de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van uw broer in verband met de problemen die jullie familie met de clan van Haji Zaman kenden kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen in dit verband en kan er op basis van deze beweringen in uw hoofde niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van jullie beweringen aangaande de problemen van uw familie met Haji Zaman wordt bijkomend ondergraven door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw halfbroer. Zo verklaarde hij dat na de dood van de zoon van Haji Zaman heel uw familie gearresteerd werd en dat twee van uw broers vervolgens ter dood veroordeeld werden. Jullie zouden vervolgens door de taliban zijn vrijgelaten voor de inval van de Amerikanen. Jullie zouden dan eveneens voor de Amerikaanse invasie opnieuw naar Pakistan zijn gevlucht (CGVS 15/10732, p. 5). Uw verklaringen verschillen op verschillende punten van deze van uw halfbroer. Zo zegt u dat de broer van Haji Zaman was omgekomen in plaats van zijn zoon. U verklaart tevens dat uw drie broers werden gearresteerd en ter dood veroordeeld terwijl uw halfbroer verklaarde dat heel de familie werd gearresteerd en twee van uw broers ter dood werden veroordeeld. Ook zegt u dat jullie na de inval van de Amerikanen werden vrijgelaten terwijl hij verklaarde dat jullie voor de inval van de Amerikanen werden vrijgelaten en eveneens ervoor nog naar Pakistan waren verhuisd (CGVS, p. 3).

Er is nog een element in uw verklaringen dat de geloofwaardigheid van uw beweerde familievete met Haji Zaman aantast. Zo zegt u dat er uiteindelijk een compromis werd gemaakt tussen beide families en dat er uiteindelijk, na een conflict van meer dan een decennium, vrede werd gesloten (CGVS, p. 9). U blijkt echter geen enkel idee te hebben hoe dit compromis tot stand kwam. Wanneer u gevraagd wordt dit uit te leggen kan u louter zeggen dat sommige ouderen van andere provincies kwamen voor een vergadering en dat er op het einde een compromis was (CGVS, p. 9). Opnieuw wordt u gevraagd uit te leggen op basis waarvan beide families uiteindelijk verzoend werden maar opnieuw kan u geen concrete informatie geven en kan u slechts meegeven dat er ouderen van Kandahar kwamen en zeiden dat jullie een compromis moesten sluiten (CGVS, p. 10). Nogmaals wordt u gevraagd uit te leggen wat dit compromis dan wel was maar opnieuw kan u deze vraag niet concreet beantwoorden (CGVS, p. 10). De vraag wordt nogmaals herhaald maar u blijft nog steeds op de vlakte en zegt louter dat uw familie elke dag sterker werd en dat zij dan zouden hebben gedacht dat het beter was een compromis te sluiten (CGVS, p. 10). Van een persoon die beweert gedurende meer dan een decennium in een familievete verwickeld geweest te zijn met de krigsheer Haji Zaman en zijn familie en waardoor hij zich verplicht

zag naar Pakistan te vluchten, waar hij vervolgens een groot deel van zijn leven doorbracht, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enigszins concrete informatie weet te geven over het compromis waarmee uiteindelijk vrede werd gesloten

Naast de gevolgen van de familievete stelt u eveneens een vrees te koesteren als gevolg van uw activiteiten bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP). Ook aan uw verklaringen hierover kan echter geen geloof worden gehecht. U legt wat dit betreft immers twijfelachtige verklaringen af over de reden waarom u zou hebben besloten zich bij de ALP aan te sluiten. Wanneer u gevraagd wordt waarom u plots besloot om zich aan te sluiten bij de ALP verwijst u naar het incident waarbij uw familie verschillende criminelen uit de regio heeft gearresteerd om jullie vrij te pleiten nadat jullie eerst zelf door de gouverneur van Nangarhar werden beschuldigd criminelen te zijn. De overheid en de buitenlandse troepen waren vervolgens geïnteresseerd en vroegen jullie naar aanleiding van dit incident om de ALP in Khogyani op te starten (CGVS, p. 6, 8, 9 en 10). Uw verklaringen aangaande deze gebeurtenissen zijn echter niet coherent met die van uw halfbroer. Verwijzend naar het incident waarna jullie de criminelen in uw regio arresteerden om in een goed daglicht te komen bij de overheid verklaart u dat de overheid u en uw andere broers eerst wilden vermoorden (CGVS, p. 6). Op de expliciete vraag wie de overheid dan wilde vermoorden vermeldt u zichzelf en al uw broers (CGVS, p. 6). Op de vraag waarom de overheid jullie zou willen vermoorden zegt u verder dat jullie vijanden valse informatie hadden verspreid om jullie door de overheid te laten vermoorden (CGVS, p. 7). Dit staat in schril contrast met de verklaringen van uw halfbroer die louter vermeldt dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen uw oudste broer, Jan Mohammad (CGVS 15/10732, p. 10). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt uit te leggen wat u exact bedoelt met uw bewering dat ze jullie “wilderen laten doodschieten” zwakt u dit enigszins af en zegt u dat er een arrestatiebevel tegen jullie allemaal was uitgevaardigd maar dat de veiligheidsdiensten, in hun interne communicatie, zouden hebben gezegd dat, indien jullie zouden ontsnappen, ze jullie mochten doodschieten (CGVS, p. 7). Hoe dan ook is het opvallend dat uw broer het louter heeft over een arrestatiebevel tegen uw oudste broer terwijl u zegt dat er een arrestatiebevel tegen jullie allemaal was uitgevaardigd en dat u meermaals verklaart dat ze van plan zouden zijn geweest jullie te vermoorden.

Aangezien u met dit incident nog niet verklaard heeft waarom u persoonlijk besloot uw leven te wagen door zich aan te sluiten bij de ALP wordt u deze vraag nogmaals gesteld – gezien u al de jaren daarvoor niet moest werken en kon leven van het geld van uw familie – maar u kan opnieuw geen concrete informatie geven. U verwijst opnieuw louter naar het hierboven besproken incident en geeft geen enkele reden waarom u persoonlijk dan wel besloot voor een dergelijke gevaarlijke carrière te kiezen (CGVS, p. 8 en 9). U wordt opnieuw gevraagd uw persoonlijke reden te geven voor uw aansluiting bij de ALP waarop u dan zegt dat u – en uw broers – bij de ALP gingen vanwege die familievete met Haji Zaman (CGVS, p. 9). Ook wanneer u daarna expliciet gevraagd wordt of u vanwege deze familievete bij de ALP bent gegaan bevestigt u deze stelling (CGVS, p. 9). In het bovenstaande werd reeds besloten dat deze familievete niet aannemelijk is waardoor er dan ook twijfel rijst over uw aansluiting bij de ALP. Bovendien wijzigt u uw verklaringen later nog. Wanneer u gevraagd wordt op welke manier het nuttig zou zijn in het kader van deze familievete dat u en uw broers jullie leven zouden wagen in gevechten tegen de taliban ontwijkt u de vraag eerst volledig (CGVS, p. 9). Wanneer de vraag herhaald wordt, zegt u echter plotseling dat jullie gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de ALP door de overheid en de buitenlanders (CGVS, p. 9). Wanneer u daarop gevraagd wordt waarom jullie dan wel gedwongen zouden zijn om de ALP te vervoegen geeft u geen antwoord (CGVS, p. 9 en 10). Wanneer de vraag dan herhaald wordt zegt u louter dat zij zeiden dat jullie de regio representeerden en jullie verantwoordelijkheid moesten nemen, zonder deze “dwang” van de overheid en de buitenlanders concreet uit te leggen of verder nog enigszins duidelijk te maken waarom u persoonlijk besloot bij de ALP te gaan (CGVS, p. 10).

Uw verklaringen aangaande de aanleiding en de reden waarom u bij de ALP zou zijn gegaan zijn vaag, incoherent en strijdig met die van uw broer en ondermijnen uw lidmaatschap bij de ALP in ernstige mate.

Hoe dan ook kan u niet aannemelijk maken daadwerkelijk problemen te hebben gehad met de taliban omwille van uw werk bij de ALP. U zegt dat u een keer werd gebeld door de taliban een maand nadat u bij de ALP begonnen was en dat u vervolgens uw SIM-kaart veranderde waarna u geen enkel probleem meer heeft gekend tot aan uw vertrek meer dan anderhalf jaar later (CGVS, p. 6). Het is weinig aannemelijk dat u aanhaalt bedreigd te zijn geweest door de taliban vanwege uw werk bij de ALP maar dat zij hun pogingen al zouden hebben opgegeven meteen nadat u gewoon uw telefoonnummer zou hebben veranderd. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat u geen concrete reden kan meegeven

waarom u uiteindelijk uw land heeft verlaten. U werd bedreigd door de taliban een maand nadat u begon te werken voor de ALP. U bent sindsdien niet meer bedreigd geweest. U heeft nog ongeveer anderhalf jaar verder gewerkt voor de ALP en daarna nog drie tot vier maanden in Khogyani thuis gebleven. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dan plotseling uw land heeft verlaten ontwijkt u de vraag en zegt u dat u gestopt was met uw werk voor de ALP omdat de overheid hun belofte om steun te leveren tijdens een gevecht in 2013 niet zouden zijn nagekomen (CGVS, p. 11 en 12). U wordt erop gewezen dat dit geen antwoord op de vraag is en opnieuw gevraagd waarom u plotseling uw land verliet meer dan anderhalf jaar nadat u telefonisch werd bedreigd door de taliban maar opnieuw weigert u de vraag te beantwoorden en herhaalt u gestopt te zijn met uw werk omwille van het gebrek aan steun van de overheid (CGVS, p. 12). Ook wanneer u nogmaals wordt gevraagd waarom u uiteindelijk uw land verliet kan u geen concrete reden geven en zegt u louter dat u opgroeide in vijandschap en nooit vrijheid had. U voegt daar nog aan toe de taliban te vrezen, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 12). Het is zeer opvallend dat u geen concrete reden kan opgeven waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, wat vervolgens ernstig doet twijfelen aan uw gegronde vrees voor vervolging indien u zou terugkeren.

Wat betreft uw beweerde profiel als lid van de lokale politie dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie in de ALP. Er dient opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om 'low level collaborators' – u was een gewoon lid en bekleedde geen specifiek hoge functie bij de ALP – te vervolgen in Kabul, Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Er kan dan ook -rekening houdend met uw verklaringen inzake uw persoonlijke omstandigheden die verder in deze beslissing werden uitgewerkt- aangenomen worden dat u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen om problemen met de taliban te vermijden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Door wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen van het Commissariaat-generaal door in zijn verzoekschrift zonder meer op te werpen dat uit zijn verklaringen alleszins blijkt dat hij ernstig gevaar loopt wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan, dat de taliban hem op de hielen zitten vanwege zijn aansluiting bij de ALP, dat zijn broers reeds eerder werden gearresteerd door de taliban, dat er sinds lange tijd een vete bestaat tussen de ALP en de taliban, en dat hij reeds meermaals vocht tegen de taliban en er aanhoudend door bedreigd wordt. Zodoende herhaalt verzoeker immers elementen die hij reeds tijdens zijn gehoor heeft aangehaald (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 5-8, 12), zonder evenwel afbreuk te doen aan de concrete gedane vaststellingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat men zijn lidmaatschap bij de ALP niet op ernstige wijze kan betwisten, dat hij een badge en certificaat van de ALP neerlegde en dat dit verder gestaafd wordt aan de hand van foto's (45 tot 48) waaruit kan worden afgeleid dat hij een uniform en wapen droeg, dient te worden opgemerkt dat het opleidingscertificaat een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde badge van de ALP dient te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als

documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Op de door verzoeker aangehaalde foto's, voor zover kan worden aangenomen dat het om verzoeker gaat, is verzoeker te zien in donkergroene kleding met een wapen, doch hieruit blijkt geenszins dat verzoeker een uniform van ALP droeg, noch dat hij hierbij tewerkgesteld was.

De Raad wijst er bijkomend op dat, zelfs indien zijn lidmaatschap bij de ALP niet ter discussie zou staan, verzoeker – zoals terecht vastgesteld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – hoe dan ook niet aannemelijk kan maken daadwerkelijk problemen te hebben gehad met de taliban omwille van zijn werk bij de ALP, en dat zijn profiel als lid van de lokale politie op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. De door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 20 november 2015 gevoegde kleurenkopieën van reeds eerder neergelegde foto's waaruit, aldus verzoeker, *“duidelijk de betrokkenheid van verzoeker en zijn broer bij ALP blijkt”* alsook *“de identiteit van Muhammad Aslam als districthoofd”* vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker geen originele foto's kan neerleggen, maar slechts kleurenfotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Met betrekking tot de foto's dient overigens nog te worden opgemerkt dat zij geen enkele concrete aanwijzing bieden met betrekking tot verzoekers asielrelaas.

Met betrekking tot de vermeende schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor een groot deel gesteund is op een vergelijking met de verklaring van zijn halfbroer, dat dergelijke vergelijking alleszins niet getuigt van een behoorlijke rechtsbedeling en dat ieder gehoor op het Commissariaat-generaal *an sich* dient te worden beoordeeld. De Raad is van oordeel dat het Commissariaat-generaal de verklaringen van verzoeker wel degelijk kan toetsen aan die van zijn halfbroer, nu zij betrekking hebben op eenzelfde reeks van gebeurtenissen die door beide halfbroers worden aangehaald om hun respectieve asielaanvragen te staven, en dat het niet onredelijk is om uit de verklaringen van verzoekers halfbroer aangaande een welbepaald element van diens relaas – *in casu* de vermeende vete met de clan van Haji Zaman Ghamsharik – conclusies te trekken voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot ditzelfde element. Derhalve wordt gewezen op het arrest nr. 160 101 van 15 januari 2016 in hoofdte van verzoekers halfbroer, waarin geoordeeld werd dat het aangehaalde asielrelaas, en meer bepaald de vete met Haji Zaman, ongeloofwaardig is. Dat verzoekers halfbroer inconsistente verklaringen aflegt, die hij bovendien voortdurend wijzigt, over het algemeen bijzonder vaag blijft en zich bepaalde zaken schijnbaar niet meer herinnert, wijst erop dat de kern van de problematiek die beide halfbroers aanhalen niet beantwoordt aan de feiten. Verzoeker gaat overigens in zijn verzoekschrift niet in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van zowel zijn beweringen als van die van zijn halfbroer aangaande de problemen van hun familie met Haji Zaman bijkomend ondergraven worden door tegenstrijdigheden tussen hun respectievelijke verklaringen. Evenmin doet verzoeker afbreuk aan de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoor in gebreke bleef concrete informatie te geven over het beweerd compromis dat een einde zou hebben gemaakt aan de jarenlange vete met Haji Zaman.

2.5 Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6 Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97).

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"(...) Zo verklaart u dat uw familie een eigen huis heeft in Jalalabad waar u zelf af en toe kwam en dat ook uw oudste broer in Jalalabad woont (CGVS, p. 4). Op de DVZ verklaarde u verder nog dat ook uw stiefmoeder en uw andere broers en zussen afwisselend in Khogyani en Jalalabad wonen (DVZ, p. 5 en 7). U verklaart tevens dat u altijd op de rijkdom van uw familie heeft kunnen leven zonder te werken en zegt u tevens dat uw familie elke dag machtiger wordt (CGVS, p. 10). Wanneer u dan gevraagd wordt of u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan verwijst u louter naar de algemene situatie (CGVS, p. 12).(...)"*.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in het geheel niet in op bovenstaand onderdeel van de bestreden beslissing, en doet er bijgevolg geen afbreuk aan.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheid op de weg voor burgers"* van 2 maart 2015 en de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad"* van 10 maart 2015, beide opgenomen in het administratief dossier, is Jalalabad over de weg bereikbaar vanuit Kabul, dat zelf over een internationale luchthaven beschikt, en is het allergrootse gevaar op deze weg het roekeloze verkeer. Uit deze objectieve informatie blijkt dat de aanslagen die sporadisch plaatsvinden op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg hoofdzakelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren en zelden burgerslachtoffers maken, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn aanvullende nota van 20 november 2015 onder verwijzing naar pagina's 11 en 12 van de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul"* van 12 oktober 2015, die hij bij de aanvullende nota voegt, stelt dat uit dit document blijkt *"dat de wegen vanuit Kaboel niet langer veilig zijn"* en dat dit Jalalabad niet toegankelijk maakt als intern vestigingsalternatief. Zulks kan immers niet zonder meer worden afgeleid uit dit document. Daarin kan worden gelezen dat opstandelingen zich ophouden in gebieden gelegen langs drie belangrijke snelwegen naar Kabul, waarlangs de taliban wapens, fondsen en strijders aanvoeren die worden gebruikt bij hun operaties in Kabul, en dat het Afghaanse leger naar verluid moeite heeft om een adequaat veiligheidsniveau te handhaven op de invalswegen van Kabul. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de veiligheidssituatie op de weg tussen Kabul en Jalalabad niet langer onder controle zou zijn, laat staan dat deze weg voortaan als 'onveilig' dient te worden bestempeld. Het voorgaande in acht genomen is de Raad van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de actuele en objectieve informatie waarover het beschikt terecht heeft afgeleid *"dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is"*.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad"* van 10 maart 2015 waarin verwezen wordt naar het rapport van EASO *"Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation"* van januari 2015 en COI Focus *"Afghanistan: De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad"* van 30 april 2015) aanwezig in het administratief dossier, dat de stad Jalalabad, in afwijking

van de rest van de provincie Nangarhar, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon (COI Focus, *"Afghanistan – De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad"*). Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk stelt dat er een reëel gevaar bestaat in Jalalabad en in het algemeen, in Afghanistan, toont hij niet aan dat er voor burgers in Jalalabad actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift opgenomen verwijzing naar het daarbij gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Waar verzoeker zich op voormeld reisadvies beroept om boudweg te stellen dat "*Jalalabad (...) een stad (is) in het oosten van het land en (...) derhalve uiterst gevaarlijk (is)*", gaat hij voorbij aan de voor Jalalabad specifieke vaststellingen. Zoals reeds gesteld is Jalalabad stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de aanslag die zich op 18 april 2015 in Jalalabad heeft voorgedaan is in dit verband evenmin dienstig, aangezien hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan voormelde informatie waaruit blijkt dat dit incident kadert binnen een patroon van aanslagen in Jalalabad waarbij Afghaanse burgers geen doelwit zijn. Zoals kan worden gelezen in de COI Focus *"Afghanistan: De aanslag van 18 april 2015 op New Kabul Bank in Jalalabad"* van 30 april 2015 was het doelwit van deze aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn terugkeer naar Afghanistan uiterst gevaarlijk zou zijn en hij een reële vrees voor zijn leven dient te koesteren. In de

mate verzoeker dienaangaande naar zijn asielrelaas verwijst, biedt hij geen dienstig verweer. Hoger werd immers geoordeeld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF